

Lieta C-868/19

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2019. gada 27. novembris

Iesniedzējtiesa:

Finanzgericht Berlin–Brandenburg (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 21. novembris

Prasītāja:

M–GmbH

Atbildētāja:

Finanzamt für Körperschaften

Pamatlietas priekšmets

Direktīva 2006/112 – 11. pants – Valsts tiesiskajā regulējumā paredzētas 11. panta pirmās daļas *ratione personae* piemērošanas jomas ierobežošanas pieļaujamība – Nosacījumi, kas pamato šādu tiesisko regulējumu saskaņā ar 11. panta otro daļu

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu – PVN direktīva – 11. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā *Umsatzsteuergesetz* [Likuma par apgrozījuma nodokli] – *UStG* – 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktā noteiktais regulējums, ciktāl ar to personālsabiedrībai (šajā gadījumā – komandītsabiedrībai, kuras komplementārs ir SIA), kurā biedri

papildus galvenajam uzņēmumam ir arī personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu nav finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā, ir liegts būt par saistīto sabiedrību uzņēmuma kopības apgrozījuma nodokļa vajadzībām ietvaros?

- 2) Ja uz pirmo prejudiciālo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:
- a) vai PVN direktīvas 11. panta otrā daļa, ņemot vērā samērīguma un neitralitātes principu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to var pamatot tāda veida personālsabiedrību, kas minētas pirmajā prejudiciālajā jautājumā, izslēgšanu no uzņēmumu kopības apgrozījuma nodokļa vajadzībām, jo saskaņā ar valsts tiesībām personālsabiedrībām attiecībā uz sabiedrības līgumu noslēgšanu un grozījumiem nav paredzēta obligāta forma un tikai mutiskas vienošanās gadījumos dažkārt var pastāvēt grūtības pierādīt saistītās sabiedrības finanšu integrācijas esamību?
  - b) Vai tas liedz piemērot PVN direktīvas 11. panta otro daļu, ja valsts likumdevējs nodomu novērst krāpšanu nodokļu jomā vai izvairīšanos no nodokļu maksāšanas nav precizējis jau pasākuma pieņemšanas brīdī?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, it īpaši 11. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Umsatzsteuergesetz [Likums par apgrozījuma nodokli], it īpaši 2. pants

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītāja ir visu *PD GmbH & Co. KG* tiesību pārņēmēja. Tās biedri attiecīgajā laikposmā bija *A-GmbH* kā komplementārs, kā arī *D-GbR*, *C*, *D*, *E* un *M-GmbH* kā komandīti. Saskaņā ar sabiedrības līgumu katram biedram bija viena balss; tomēr *M-GmbH* bija sešas balsis. Neskatoties uz dažiem izņēmumiem, visi sabiedrības lēmumi tika pieņemti ar vienkāršu balsu vairākumu.
- 2 *PD GmbH & Co. KG* komplementāram un *M-GmbH* attiecīgajā laikposmā bija viens un tas pats vadītājs. Turklāt starp *PD GmbH & Co. KG* un *M-GmbH* pastāvēja apjomīgas darījumu attiecības.
- 3 Pēc tam, kad *PD GmbH & Co. KG* atbildētājai nebija iesniegusi PVN deklarāciju par 2017. gada decembri, tā ar 2018. gada 9. maija lēmumu aprēķināja nodokļu

bāzi un vienlaikus piemēroja nokavējuma naudu. Pēc tam, kad tika noraidīti iebildumi, *PD GmbH & Co. KG* par to cēla prasību iesniedzējtiesā.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 4 Prasītāja uzskata, ka kopš 2017. gada decembra starp *PD GmbH & Co. KG* un *M-GmbH* esot pastāvējušas uzņēmumu kopības attiecības *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkta izpratnē. Tā rezultātā visi darījumi un visas priekšnodokļa summas par 2017. gada decembri esot piedēvējamas nevis *PD GmbH & Co. KG*, bet gan *M-GmbH*, un pēdējai minētajai esot bijis jāiesniedz attiecīgā deklarācija.
- 5 Turpretim atbildētāja uzskata, ka 2017. gada decembrī starp *PD GmbH & Co. KG* un *M-GmbH* neesot pastāvējusi uzņēmumu kopība. *PD GmbH & Co. KG* neesot finansiāli integēta *M-GmbH*. Saskaņā ar valsts tiesībām tas nozīmē, ka personālsabiedrības biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir tikai personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu esot finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā. Tādējādi personālsabiedrībā, kas ir finansiāli integrējama, nevarot piedalīties fiziskas personas. Ņemot vērā to, ka *PD GmbH & Co. KG* komandīti ir gan *M-GmbH*, gan fiziskas personas, to finanšu integrācija neesot iespējama.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

Lietas vērtējums saskaņā ar valsts tiesībām

- 6 Izskatāmajā lietā rodas jautājums, vai ir izpildīti uzņēmumu kopības nosacījumi *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkta izpratnē. Tad uzņēmējs būtu nevis *PD GmbH & Co. KG*, bet gan galvenais uzņēmums (šajā gadījumā – *M-GmbH*), tādējādi tikai *M-GmbH* būtu bijis pienākums iesniegt PVN deklarāciju par 2017. gada decembri.
- 7 *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktā ir noteikts: “*rūpnieciskā, komerciālā vai profesionālā darbība netiek īstenota patstāvīgi, [...] ja faktisko saišu vispārējā struktūra liecina, ka juridiskā persona finanšu, saimnieciskā un organizatoriskā ziņā ir iekļauta galvenajā uzņēmumā (finanšu vienība). Finanšu vienība attiecas tikai uz iekšējiem pakalpojumiem starp uzņēmuma filiālēm, kas atrodas valstī. Šīs filiāles ir jāuzskata par vienu vienīgu uzņēmumu.*”
- 8 No tā izriet, ka vienīgi “juridiskas personas” var būt saistītās sabiedrības. *Bundesfinanzhof* [Federālās Finanšu tiesas] (turpmāk tekstā – “*BFH*”) V palāta, izdarot teleoloģisku paplašinātu interpretāciju, ir nospriedusi, ka arī personālsabiedrības var tikt uzskatītas par saistītām sabiedrībām, ja to biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir tikai personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu ir finansiāli integrētas galvenā uzņēmuma uzņēmumā. Tādas nevar būt fiziskas personas.

- 9 Tā kā *PD GmbH & Co. KG* biedri esot arī fiziskas personas, saskaņā ar valsts tiesībām prasība būtu jānoraida, lai gan, papildus nešaubīgi pastāvošajai *PD GmbH & Co. KG* saimnieciskajai un organizatoriskajai integrācijai, pārējie nosacījumi tās finanšu integrācijai bija izpildīti. Proti, tai ir vajadzīgs, lai ka galvenais uzņēmums savu gribu saistītajā sabiedrībā varētu īstenot ar balsu vairākumu. Tā tas ir šajā gadījumā, jo *M-GmbH* kā galvenajam uzņēmumam *PD GmbH & Co. KG* biedru kopsapulcē bija balsu vairākums lēmumu pieņemšanā (sešas no vienpadsmit balsīm) un tādējādi tas varēja īstenot savu gribu *PD GmbH & Co. KG*.

Lietas vērtējums saskaņā ar Savienības tiesībām

- 10 Iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai secinājumi, kas izriet no valsts tiesībās noteiktā, atbilst PVN direktīvas 11. panta prasībām.

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

- 11 Saskaņā ar Tiesas judikatūru PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā nav skaidri paredzēta iespēja dalībvalstīm noteikt tirgus dalībniekiem citus nosacījumus PVN grupas izveidei; it īpaši dalībvalstis nevar paredzēt, ka tikai juridiskas personas drīkst būt PVN grupas dalībnieces (skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūlijs, C-108/14 un C-109/14, *Larentia + Minerva*, EU:C:2015:496, 38. punkts, 2013. gada 25. aprīlis, C-480/10, Komisija/Zviedrija, EU:C:2013:263, 35. punkts, un 2013. gada 9. aprīlis, C-85/11, Komisija/Īrija, EU:C:2013:217, 36. punkts). No sprieduma lietā *Larentia + Minerva* motīvu daļas, šķiet, varētu secināt, ka PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā noteikto prasību ierobežošana no dalībvalstu puses, veicot transponēšanu valsts tiesībās, var tikt pieļauta tikai tad, ja ir izpildīti PVN direktīvas 11. panta otrās daļas nosacījumi vai ja Tiesa dalībvalstīm ir piešķirusi precizēšanas pilnvaras. Attiecībā uz *ratione personae* piemērošanas jomu Tiesa dalībvalstīm tomēr nav piešķirusi šādas precizēšanas pilnvaras. No tā varētu secināt, ka PVN direktīvas 11. panta pirmās daļas *ratione personae* piemērošanas jomas ierobežošana ir iespējama tikai PVN direktīvas 11. panta otrajā daļā paredzētajos gadījumos.
- 12 Tomēr starp *BFH* palātām, kas ir kompetentas apgrozījuma nodokļa jautājumos, pastāv atšķirīgi viedokļi par to, kā būtu jāīsteno Tiesas norādes spriedumā lietā *Larentia + Minerva*.
- 13 *BFH* XI palāta ir uzskatījusi Tiesas norādes spriedumā lietā *Larentia + Minerva* par pilnībā saistošām. Atbilstoši Tiesas paskaidrojumiem tā PVN direktīvas 11. pantu interpretē tādējādi, “*ka t[as] liedz dalībvalstu tiesībās rezervēt iespēju veidot tādu personu grupu, kāda ir paredzēta minētajā tiesību normā un kuru var uzskatīt par vienu vienīgu pievienotās vērtības nodokļa maksātāju, tikai sabiedrībām, kas ir juridiskas personas un ir saistītas ar šīs grupas galveno uzņēmumu ar pakļautības attiecībām, izņemot, ja šīs divas prasības ir nepieciešams un atbilstošs pasākums, lai sasniegtu mērķus novērst ļaunprātīgu praksi vai rīcību vai cīnīties ar krāpšanu vai izvairīšanos no nodokļu maksāšanas,*

bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai” (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, C-108/14 un C-109/14, *Larentia + Minerva*, EU:C:2015:496, rezolutīvās daļas 2. punkts). No tā varētu secināt, ka XI palāta jebkuru “saistītas sabiedrības” nosacījumu ierobežošanu atkarībā no juridiskās formas *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktā uzskata par nesaderīgu ar PVN direktīvas 11. panta pirmo daļu, ja vien izņēmuma kārtā nav izpildīti 11. panta otrās daļas nosacījumi.

- 14 Savukārt *BFH* V palāta uzskata, ka jēdziena “personas” ierobežošana PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā iepriekš 7. punktā minētajā izpratnē esot nepieciešama juridiskās noteiktības dēļ. Tā būtu ietekmēta, ja personālsabiedrības būtu obligāti jāuzskata par saistītām sabiedrībām *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkta izpratnē. Tas tādēļ, ka saskaņā ar valsts tiesībām personālsabiedrībām salīdzinājumā ar juridiskām personām pastāvot atšķirības attiecībā uz balsstiesību juridiski drošu nosakāmību, kurām esot nozīme, novērtējot finanšu integrāciju, kas vajadzīga saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkta pirmo teikumu.
- 15 Iesniedzējtiesai ir šaubas, vai šāda atsauce uz Savienības tiesībās noteikto juridiskās noteiktības principu ir pieļaujama PVN direktīvas 11. panta pirmās daļas *ratione personae* piemērošanas jomas ierobežošanai, ņemot vērā spriedumu lietā *Larentia + Minerva*.
- 16 Pirmkārt, Tiesas pārbaude par jēdziena “personas” PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā ierobežojamību jau varētu tikt uzskatīta par galīgi notikusi ar secinājumu, ka šāds ierobežojums ir iespējams tikai 11. panta otrajā daļā minētajos gadījumos (skat. iepriekš 10. punktu). Tādējādi Tiesa jau varētu būt arī galīgi lēmusi par to, vai ierobežojums ir iespējams vienīgi atsaucoties uz juridiskās noteiktības principu.
- 17 Otrkārt, nav pieļaujams, ka dalībvalsts, lai attaisnotu no Eiropas Savienības tiesībām izrietošu pienākumu neizpildi, aizbildinās ar iekšējās tiesību sistēmas praksi vai situācijām (skat. nepārprotami, piemēram, spriedumu, 2019. gada 12. novembris, C-261/18, Komisija/Īrija, EU:C:2019:955, 89. punkts). Taču tā tas būtu gadījumā, ja, kā to uzskata *BFH* V palāta, ar valsts sabiedrību tiesībām tiku pieļauta PVN direktīvas 11. panta pirmās daļas prasību ierobežošana.
- 18 Katrā ziņā *BFH* V palātas prezumētais juridiskās noteiktības principa pārkāpums personālsabiedrību gadījumā varētu pastāvēt tikai minētajā gadījumā.
- 19 Pirmkārt, šajā ziņā ir jāņem vērā, ka Savienības tiesībās noteiktais juridiskās noteiktības principa mērķis nav aizsargāt pārvaldi, piemērojot tiesību normas, bet gan nodokļu maksātāju, uz kuru attiecas [tiesību] norma. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šis princips nozīmē, ka Savienības tiesībās indivīdiem piešķirtās tiesības ir jāsteno pietiekami precīzi, skaidri un paredzami, lai ieinteresētās personas varētu precīzi uzzināt savas tiesības un pienākumus un ņemt vērā to noteikumus, kā arī vajadzības gadījumā uz tām atsaukties valstu tiesās (skat. spriedumu, 2019. gada 7. oktobris, C-171/18, *Safeway*, EU:C:2019:839,

25. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr tas, vai ir izpildīti nosacījumi personālsabiedrību finanšu integrācijai, nodokļu maksātājam ir zināms, tādējādi tam nepastāv juridiska nenoteiktība.

- 20 Otrkārt, pieņēmums, ka mutiskas vienošanās, kas ir pieļaujamas tikai personālsabiedrībām, taču ne juridiskām personām, ir juridiski nedrošākas kā rakstiskas vienošanās un tādēļ pastāv juridiskās noteiktības principa pārkāpums, šķiet apšaubāms, jo tas nozīmētu, ka mutiskas vienošanās gadījumiem apgrozījuma nodokļa tiesību jomā nav pilnībā nekādas nozīmes. Tomēr tik plašu secinājumu nevar izdarīt no Savienības tiesībās noteiktā juridiskās noteiktības principa.

Par otrā prejudiciālā jautājuma a) daļu

- 21 Tiesa ir nospriedusi, ka pasākumi PVN direktīvas 11. panta otrās daļas izpratnē var tikt veikti, tikai ievērojot Savienības tiesības, un ka tikai ar šādu nosacījumu dalībvalstis var ierobežot PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā paredzētā regulējuma piemērošanu, lai ierobežotu krāpšanu nodokļu jomā vai izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (skat. spriedumu, 2013. gada 25. aprīlis, C-480/10, Komisija/Zviedrija, EU:C:2013:263, 38. punkts). Otrais prejudiciālais jautājums attiecas uz šī nosacījuma interpretāciju.
- 22 *BFH* V palātas noteiktās prasības varētu būt pretrunā Savienības tiesībās noteiktajiem samērīguma un neitralitātes principiem.
- 23 Samērīguma princips paredz, ka valsts pasākums ir piemērots, lai nodrošinātu izvērztā mērķa sasniegšanu, un ka tas nepārsniedz to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai. [Pasākums] it īpaši nedrīkst tikt izmantots tādējādi, lai ar to tiktu apdraudēta PVN neitralitāte, kas ir PVN kopējās sistēmas pamatprincips, kura ir ieviesta ar Savienības tiesību aktiem šajā jomā (skat. spriedumu, 2007. gada 27. septembris, C-146/05, *Collée*, EU:C:2007:549, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 PVN neitralitātes principam it īpaši ir pretrunā tas, ka pret tirgus dalībniekiem, kas veic līdzīgus darījumus, PVN iekasēšanas jomā tiek piemērota atšķirīga attieksme (skat. spriedumu, 2018. gada 29. novembris, C-264/17, *Mensing*, EU:C:2018:968, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 25 Ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesai ir šaubas, vai tādu personālsabiedrību izslēgšana no uzņēmumu kopības apgrozījuma nodokļa vajadzībām, kurās biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir arī personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu nav finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā, ir samērīgs neitralitātes principa ierobežojums. Tas tādēļ, ka attiecībā uz darījumu veikšanu starp personālsabiedrībām, kurās biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir tikai personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu ir finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā, no vienas puses, un personālsabiedrībām, kurās tas tā nav, no otras puses, nepastāv atšķirības

apgrozījuma nodokļa tiesību jomā. Turklāt abas, veicot līdzīgus darījumus, savstarpēji tieši konkurē.

- 26 Iesniedzējtiesai ir šaubas arī par to, vai dalībvalsts pasākums PVN direktīvas 11. panta otrās daļas izpratnē, kas izraisa tādu personālsabiedrību vispārēju izslēgšanu no uzņēmumu kopības, kurās biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir arī personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu nav finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi novērst krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Šķiet, nav izslēgts, ka pastāv mazāk ierobežojoši likumdošanas līdzekļi, kas tikpat atbilstīgā veidā nodrošina aizsardzību pret krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Tā, piemēram, būtu iespējams, uzņēmuma kopības ietekmei ļaut izpausties tikai pēc pieprasījuma vai pēc nodokļu administrācijas atļaujas.
- 27 Visbeidzot, izvirzītais mērķis (krāpšanas nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršana) ir jāizvērtē attiecībā pret neitralitātes principa ierobežošanu. Šajā ziņā ir jāņem vērā, ka Vācijas tiesiskajā regulējumā ir paredzēta tādu personālsabiedrību kā saistīto sabiedrību vispārēja izslēgšana, kurās biedri papildus galvenajam uzņēmumam ir arī personas, kas saskaņā ar *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunktu nav finansiāli integrētas galvenajā uzņēmumā, un izšķirošais nav tas, vai konkrētajā gadījumā finanšu integrācijas nosacījumi ir šaubīgi vai grūti novērtējami. Turklāt PVN direktīvas 11. panta otrās daļas piemērošana galu galā ir balstīta vienīgi uz pieņēmumu, ka mutiskas vienošanās ir juridiski nedrošākas kā rakstveida, un tādējādi pastāv krāpšanas nodokļu jomā vai izvairīšanās no nodokļu maksāšanas risks. Taču šāds pieņēmums ir apšaubāms (skat. iepriekš 19. punktu). Papildus ir jānorāda, ka, piemēram, atšķirībā no piegādēm Kopienas iekšienē vai piegādēm eksportam, uzņēmumu kopības gadījumā nepastāv pārrobežu situācija, kad, iespējams, pastāv īpašas grūtības pārbaudīt faktus. Tas tādēļ, ka uzņēmumu kopība attiecas tikai uz iekšējiem pakalpojumiem starp uzņēmuma filiālēm, kas atrodas valstī (*UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkts). Tas atbilst Savienības tiesībās noteiktajām PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā paredzētajām prasībām.

Par otrā prejudiciālā jautājuma b) daļu

- 28 Turklāt ir apšaubāms, vai likumdevējam ir jāpieņem PVN direktīvas 11. panta otrajā daļā paredzētie pasākumi ar acīmredzamu nolūku, lai tie būtu piemēroti un nepieciešami krāpšanas nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršanai, vai arī pietiekam, ja pasākums, neatkarīgi no tā, kādu mērķi ir izvirzījis likumdevējs, ir objektīvi piemērots un nepieciešams krāpšanas nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršanai.
- 29 PVN direktīvas 11. panta otrās daļas formulējums (“veikt [...] pasākumus, lai”) norāda uz to, ka krāpšanas nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršanai ir jābūt likumdošanas pasākuma paredzētajām sekām. To apstiprina 11. panta otrās daļas angļu un franču valodas redakcijas.

- 30 Tomēr, ieviešot juridiskās formas ierobežojumu attiecībā uz saistītajām sabiedrībām, kāds ir paredzēts *UStG* 2. panta 2. punkta 2. apakšpunkta pirmajā teikumā, likumdevēja mērķis nav bijis krāpšanas nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršana. Kā izriet no likuma sagatavošanas darbiem, tam pamatā drīzāk bija pieņēmums, ka personālsabiedrības to civiltiesiskās struktūras dēļ nav piemērotas, lai tās finansiāli integrētu galvenajā uzņēmumā. Arī vēlāk veiktajos *UStG* grozījumos netika ņemts vērā šāds mērķis.
- 31 Papildus ir jānorāda, ka mērķa papildināšana *a posteriori* nav saderīga ar PVN direktīvas 11. panta otrās daļas formulējumu. Tam par labu liecina arī tas, ka PVN direktīvas 11. panta pirmajā daļā pirms dalībvalsts tiesiskā regulējuma ieviešanas attiecībā uz uzņēmumu kopību ir paredzēta apspriešanās ar padomdevēju komiteju pievienotās vērtības nodokļa jautājumos. Šī konsultēšanās prasība tiktu apdraudēta, ja valsts likumdevējs *a posteriori* varētu atsaukties uz mērķi novērst krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.